

Téli mese

Üdvözöllek, Idő! – tárta ki az ajtót Apó. Néhány hó-pelyhet akart a markába fogni, megmosni velük az arcát, de kirepültek a kezéből, a küszöbre ültek, fehéren sziporkázva aprót nevettek rajta, és vízzé változtak át.

Tehát meghalok – gondolta.

– Csúnya dolog, hogy épp most, karácsony napján. Várhattál volna, Idő! – morgott. – Mi lesz így a fiúval, hiszen még csak hat éves?

– Örökké nem élhetsz, öreg, megértetted a hó-pelyhek üzenetét, vedd hát tudomásul! – mondta a szél és odapréselte a küszöbre.

– Értettem én a tavasz üzenetét, virágillattal jött, a nyárét, napsugarat melegített kopott kabátom alá, az ősz gyümölcsöt hozott, kék szilvát a hegyekbe.

– Sokat beszélsz, mondd, mit akarsz elérni vele?

– Csak annyi időt...

Nem tudta folytatni, megdermedtek a csontjai, szikotő zizegésűvé vált a szíve, úgy érezte, hogy átszúrja bőrét a fájdalom, könnyei ráfagytak az arcára...

– Apó! – futott ki hozzá a kisfiú. Hiába volt minden kísérlete, hogy életre keltse, a küszöbről nem tudta elmozdítani, a könnyeit hiába törölte le az arcáról, azok újból megindultak és újra megfagytak.

Üldögélt mellette egy darabig, siratta az öregembert, majd arra gondolt, hogy ilyenkor szoktak kimenni az erdőbe a fenyőfát kivágni estére... Eddig jutott a gondolataiban, de rátört az egyedüllét.

„Ha lenne apám, anyám, most könnyebb lenne – tűnődött. – Apó azt mondta, hogy meghaltak, ő vett magához. Nem hiányzott nekem soha senki, és most mégis! Megkeresem az embereket! Elmondom nekik, hogy mi történt Apóval, az emberek jók, este már a karácsonyfa mellett ülök, amin szaloncukrok, színes gömbök, csillagszórók vannak, apró színes gyertyák égnek. Frissen sült kalács illata terjeng majd a szobában, még talán valami ajándék is vár, hiszen nincs senkim, megérthetik az emberek, hogy szükségem van a szeretetükre! Miért nem vitt Apó soha közénk? Értem az állatok nyelvét, a fák, füvek, virágok életét, színeik barátságosságát vagy haragos sértődöttségét. Emberek közé akarok menni, hiszen hozzájuk tartozom én is.”

Búcsút intett Apónak, majd útnak indult. A hóföregtegből egyszerre csak egy farkas tűnt elő.

– Mit keresel ilyenkor az erdőben egyedül? – érdeklődött Bordan Bordanics, a farkas.

– Apó meghalt, elmegyek az emberek közé.

– Mit akarsz tőlük?

– Karácsonyeste mindenki a családjá körében van.

– Úgy gondolod, hogy az emberek a te családod?

– Az emberek jók, és nekem nincs senkim, rajtuk kívül.

– Az emberek rosszak, én tudom, ha jók lennének, nem éhezne Bordan Bordanics. Van egy ötletem, te belopakodsz a faluba, kinyitod a karám ajtaját, én és néhány társam ellopjuk a birkákat. Velünk, farkasokkal fogod tölteni a karácsonyestét.

– Nem teszem meg neked, mert akkor sosem fogadnak be az emberek.

– Ahogy gondolod, Kölyök, ám magadra vess, ha kiderül, hogy az emberek rosszak, de akkorra már késő lesz. Ezt én mondom neked, Bordan Bordanics, a farkas.

Éneket hallott: Le az égből fel az égig / Létrán mászik, aki bírja / – Ha az Isten így akarta – / A legidősebb fia!

„Ember lesz” – gondolta.

Egy hatalmas termetű férfi létrával a vállán mászott fel egy magas fára. Fönt egy ághoz támasztotta a létrát, azon próbált felmászni az égbe, de lezuhant.

– Ha leestem, leestem – dünnyögte. Mosolyogni kellett ezen az eszelősségen. – Kinevetsz? – vette észre a fiút.

– Ó dehogy!

– Tudod, hogy ki vagyok én? Isten legidősebb fia, és vissza akarok jutni a mennybe, de Ő nem enged! Tudod leküldött megváltani az embereket, de nekem jobban ízlett a boruk, pecsenyék, mint a megváltás. Szépek voltak a lányaik, a táncaik, cipelje más helyettem a keresztet! Vissza akarok menni, érted? Ha akarod, téged is magammal viszlek.

– Én az emberek közé akarok menni, tudod Isten legidősebb fia, nekem nincs senkim, csak ők, és ők jók.

– Az emberek engem becsaptak, etettek, itattak, nőt hoztak, hogy elfelejtsem, hogy miért jöttem le a földre. Én mondom neked, gyere velem, a karácsony estét már az égben töltheted!

– Nem! Tovább megyek!

Már az ég is hóvá változott, amikor a Három Királlyal találkozott.

– Te vagy hát a Megváltó? – kérdezte tőle Menyhért. – Hozzad vezetett a csillag.

– Nem, én Kölyök vagyok, és az emberek közé megyek, mert Apó meghalt.

– Ne szabadkozz, szegények királya, a csillag itt áll meg, tehát rád találtunk, ezzel küldetésünk befejeződött – mondta Gáspár.

– Itt az arany és a tömjén, mi megillet téged! Nekünk vissza kell mennünk, de te ne menj az emberek közé, ott az életedre törnek. Korai lenne még a kereszt – mondta Boldizsár.

Szomorúan nézett utánuk, az aranyat és a tömjént otthagya, a falu fényei már feltűntek, arra vette az irányt. Az első házba bekopogott.

– Hát neked mi kéne ha vóna? – nyitott ajtót egy asszony.

– Karácsonyeste van. Apó meghalt, én egyedül maradtam, gondoltam eljövök az emberek közé, mert ők jók.

– Gyere ki, apjuk, egy kolduló cigánygyerek nálunk akarja tölteni a szentestét!

– Mit akarsz, te, purdé? – jött ki az ember.

Nem értette, hogy mit jelent a cigány és a purdé szó, csak azt értette, hogy védekeznie kellene.

– Nem vagyok purdé, hanem a Megváltó! – jutott eszébe a Három Királyok szava.

– Megváltó? – röhögtek. – Akkor változtasd borrá ezt a vizet, a kődarabot kenyérré!

Sírás környékezte, de fölé tette a kezét a víznek és a kőnek, azok borrá változtak és kenyérré.

– Gyere csak! – rángatták be. – Nálunk töltheted a karácsony estét, ha ezt a szentet arannyá változtatod. Úgy is lett.

– A karácsonyfát akarom látni! – kérlelte őket.

– Azonnal, csak még ezt a lencsét drágakővé...

Az ajtóhoz ugrott és kimenekült. Az emberek jók, erősítgette magát. A következő háznál a kutyákat uszították rá, vérző lábbal ment a harmadik házhoz. Fiatal nő nyitott ajtót:

– Te picikém, hogyan nézel ki, össze vagy fagyva, vérzik a lábad!

Mégis csak jók az emberek, állapította meg, amikor a nő bekötötte a lábát, forró teát itatott vele.

– Karácsonyfája van? – kérdezte tőle.

– A férjemet várom haza, aztán közösen feldíszítjuk.

– Itt maradhatok maguknál?

– Persze.

Elaludt. Arra ébredt föl, hogy egy szakállas, bortól bűzlő férfi áll mellette.

– Meghozta a karácsonyfát? – kérdezte tőle.

– De meg ám, meg ezt is! – egy korbácsot vett elő.

A nő hiába próbálta kitépni a kezéből, az ütni kezdte vele. A vér végig folyt az arcán. A nő taszította ki az ajtón, különben a szakállas férfi végzett volna vele.

– Mindig gondozásba veszel valakit, most ezt a cigánygyereket! – hallotta a szakállas hangját.

Magas tornyos épület előtt állt meg, bentről emberek monoton mormogását hallotta. Bekopogott, de nem válaszolt vissza senki. Az ajtó nyitva volt, bement.

Fekete ruhás asszonyok, férfiak között furakodott előre, egészen az oltárig. Most ismerte fel, hogy templomban van, mesélt neki róla Apó. A pap az oltár előtt állt, odament hozzá.

– Bácsi, hol a karácsonyfa?

Kezek ragadták meg, a feje nekiütődött a kőnek, az ajtóig vonszolták. Folyt az orra vére is.

– Én vagyok a Megváltó! Nem dobhattok csak úgy ki! – üvöltötte.

– Váltsd meg a fajtádat, a cigányokat! – nevettek és kidobták.

– Hol vannak a cigányok? – ment vissza.

– A falu végén – suttogta egy asszony, és gyorsan kintaszította az ajtón, mielőtt a férfiak megindultak volna feléje.

Ha mindenki azt mondja, akkor biztosan náluk van karácsonyfa is – gondolta. Elindult a falu végére.

Üvöltés fogadta ott. Egy farkast kergettek. Felismer-te Bordan Bordanicsot. Bárány volt a szájában. Az embergyűrű egyre szűkülte körülötte.

– Ne bántsátok, majd én beszélek velem! – futott oda hozzájuk.

Félretaszították, és ráestek a farkasra. Sírva nézte, hogyan verik szét Bordan fejét. Amikor végeztek a gyilkolással, odament a döglött vadállathoz. Nem törődött a vérző orrával, korbáccsal felszabdalt arcával a farkast siratta.

– Jól megjártuk mind a ketten Bordan Bordanics, pedig én nem is akartam lopni tőlük.

Öregasszony ment oda hozzá:

– Te mit keseregsz?

– A barátom volt...

– Egy farkas?

– Az erdőben ismertem meg, amikor még élt Apó.

– És most nincs senkid?

– Nincs, eljöttem az emberek közé, hiszen a karácsony estét mindenki a családjával tölti, de azt mondták nekem, hogy menjek a cigányok közé. Őket kell megváltani, mert tetszik tudni, én találkoztam a Három Királyokkal, ők mondták nekem, hogy a Megváltó vagyok, és a vizet borrá, a követ kenyérré, a szent arannyá változtattam.

– Emberek, gyertek! – kiabált az öregasszony. – Csodákat beszél ez a gyerek!

Miután a cigányok meggyőződtek arról, hogy tényleg képes csodákat tenni, bezárták egy kunyhóba, amíg döntenek a sorsa felől. Rövid idő múlva kaparászt hallott az ajtón.

– Szökj meg, mert úgy határoztak, hogy megfeszítenek, már ácsolják a keresztfát, mert Krisztusnak az jár – hallotta az öregasszony hangját.

Futott, amíg a tüdeje bírta, aztán eszméletét veszítve összerogyott...

Egy istállóban tért magához. Gyengéden megérintette valaki:

– Fiam, karácsonyeste van!

– Anyám! – bújt a fehér ruhás nőhöz. – Az emberek nem engedték, hogy a karácsonyfa mellett töltssem a szent estét.

– Apád nemsokára itt lesz, hozza a fenyőfát, hiszen ez a te ünneped! Elférsz az ölemben, olyan kicsi vagy. Most születél meg. Kellemesen meleg a jászol, bárányok, tehénkék dugják orrukat melegítő leheletükkel hozzád.

– Az emberek jók, anyám, mint egy nagy család...

– Apád, József is megérkezett, szép formás fát hozott fiam, Jézus, ma még jó lesz bölcsőnek, holnap már durva kereszt is lehet belőle, de te még pici gyerek vagy, csak a karácsonyfa marad, apró, színes gyertyákkal, gömbökkel, csillagszórókkal.